

Ferenc pápa imádsága a járvány idején:

Atyánk, Istenünk, a világ teremtője! Mindenható és irgalmas Isten vagy. Irántunk való szeretetből elküldted Fiadat, aki a mi üdvösségünkért megtestesült. Nézz gyermekeidre, akik Európa különböző régióiban nehéz, kihívásokkal teli időket élnek meg. Hozzád fordulunk, erőt, vigasztalást és megváltást keresünk. Szabadíts meg minket a betegségtől és a félelemtől, gyógyítsd meg a betegeinket, nyújts vigaszt családjaiknak, adj bölcsességet a kormányok felelőseinek, energiát és erőt az orvosoknak, a nővéreknek, önkénteseknek, az elhunytaknak pedig örök életet. Ne hagyj magunkra a megpróbáltatás idején, ments meg minket a gonosztól. Hozzád imádkozunk, aki élsz és uralkodsz a Fiúval és Szentlélekkel. Ámen

Mária, betegek és a remény édesanyja, imádkozz érettünk!

URUNK SZENVEDÉSÉNEK VASÁRNAPJA - VIRÁGVASÁRNAP

Amikor Jézus először ment Jeruzsálembe, akkor Máté, Márk és Lukács evangéliuma szerint, az jel lett. Minden úgy van elrendezve, hogy világossá váljon az emberek számára, akik ott vannak, s azok számára is, akik később hallanak vagy olvasnak róla: Aki jön, aki békésen lovagol a számaron, az a Messiás, akit az Isten megígért.

Nem csoda, hogy ujjongva fogadják.

Nyissuk meg számára a szívünket és az értelmünket. Üdvözljük Őt és mondjunk neki köszönetet azért, hogy eljött, a létezéséért, a szeretetéért és üzenetéért, gyógyításáért és megváltásunkért.

A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE Szent Máté szerint

Mit adtok nekem, ha a kezetekbe juttatom őt?

Abban az időben: A tizenkettő közül az egyik, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és megkérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekbe juttatom őt?” Azok harminc ezüstöt ígértek neki. Ettől kezdve csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa őt nekik.

Hogyan akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hogyan akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Ő így felelt: „Menjete be a városba, egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Közel van az időm, és tanítványaimmal nálad költöm el a húsvéti vacsorát. A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Ez az én testem, ez az én vérem.

Amikor beesteledett, a tizenkét tanítvánnyal asztalhoz telepedett. Miközben ettek, így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek, közületek egyvalaki elárul engem!” Erre nagyon elszomorodtak, és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” Ő így válaszolt: „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el engem. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha

meg sem születik!” Erre Júdás, az áruló is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, Mester?” Ő így felelt: „Magad mondtad!”

Miközben ettek, Jézus kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, azután megtörte, és odaadta tanítványainak ezekkel a szavakkal: „Vegyétek és egyétek: ez az én testem!” Azután a kelyhet vette a kezébe, hálát adott, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlőtő terméséből mindaddig, míg az újat nem iszom veletek Atyám országában.”

Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyájából a juhok.

Ezután zsoltárokat énekelve kimentek az Olajfák-hegyére. Amikor odaértek, Jézus így szólt: „Ma éjszaka ti mindannyian megbotránkoztok bennem. Hiszen megírták: »Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyájából a juhok.« De feltámadásom után majd előttetek megyek Galileába.” Ekkor Péter ezt mondta neki: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom!” Jézus ezt válaszolta neki: „Bizony mondom neked, még ma éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem!” De Péter ismét így szólt: „Még ha meg is kellene halnom veled, akkor sem tagadnálak meg!” Ugyanígy fogadkozott a többi tanítvány is.

Szomorúság és keserűség vett erőt rajta.

Közben Jézus odaért velük a Getszemáni nevű kertbe. Így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, míg én elmegyek imádkozni!” Azután Pétert és Zebedeus két fiát magával hívta. Egyszerre szomorúság és keserűség vett erőt rajta. Ezt mondta nekik: „Halálosan szomorú az én lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok velem!” Azután kissé távolabb ment tőlük, arccal a földre borult és így imádkozott: „Atyám! Ha lehet, múljék el tőlem ez a kehely, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te!” Azután odament a tanítványokhoz, és alva találta őket. Ezt mondta Péternek: „Hát képtelenek vagytok egy órát virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Mert a lélek kész, de a test erőtlén.” Azután másodszor is elment és imádkozott: „Atyám, ha nem múlhat el ez a kehely anélkül, hogy ki ne innám, legyen meg a te akaratod!” Majd visszatérve ismét alva találta őket. A szemük ugyanis nagyon elnehezedett. Otthagytá őket, és ismét elment imádkozni, harmadszor is ugyanazokkal a szavakkal. Azután odament a tanítványokhoz, és így szólt: „Aludjatok csak nyugodtan, és pihenjete! Íme, elérkezett az óra, amikor az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljete fel, menjünk! Nézzétek, megérkezett, aki elárul engem!”

Kezüket Jézusra emelték és foglyul ejtették őt.

Még beszélt, amikor íme, odaért Júdas, egy a tizenkettő közül, és vele a főpapoktól és a nép véneitől egy nagy csapat, kardokkal és husángokkal folszerelkezve. Az, aki elárulta őt, ebben a jeladásban egyezett meg velük: „Akit

megcsókolok, ő az, őt fogjátok el!” Mindjárt oda is lépett Jézushoz és így szólt: „Üdvöz légy, Rabbi!” Azután megcsókolta. Jézus ezt mondta neki: „Barátom, miért jöttél?” Közben a többiek már kezét is emeltek Jézusra, és foglyul ejtették. Ekkor íme, egy azok közül, akik Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta és a főpap szolgájára sújtott: levágta az egyik fülét. Ekkor Jézus így szólt hozzá: „Tedd csak vissza hüvelyébe a kardodat! Mert kard által vész el, ki kardot ragad! Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, s nem küldene segítségemre akár tizenkét légió angyalnál is többet? De akkor hogyan teljesednék be az Írás, amely szerint ennek meg kell történnie?” Abban az órában így szólt Jézus a csapathoz: „Mint valami rabló ellen, úgy vonultok fel kardokkal és dorongokkal, hogy elfogjatok. Nappal a templomban ültem és tanítottam, ott nem fogtatok el!”

Mind ez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor a tanítványok mindnyájan elhagyták őt, és elfutottak.

Látni fogjátok az Emberfiát, hogy a hatalmas Isten jobbján ül.

Akik Jézust elfogták, elvezették őt Kaifás főpap elé, ahol ekkorra már összegyűltek az írástudók és a vének. Közben Péter messziről követte őt, egészen a főpap udvaráig. Odaérve leült odakint a szolgák közt, hogy lássa, mi lesz a dolog vége.

A főpapok pedig és az egész főtanács hamis bizonyítékokat kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák őt; de nem találtak, bár sok hamis tanú felsorakozott. Végül előlépett kettő, és így szólt: „Ez azt mondta: »Le tudom rombolni az Isten templomát, és három

nap múlva fel tudom építeni.«” Erre felállt a főpap és megkérdezte őt: „Nem felelsz semmit sem arra, amivel ezek vádolnak?” Jézus azonban csak hallgatott. Ekkor a főpap azt mondta neki: „Esküdj meg az élő Istenre és mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Messiás, az Isten Fia?” Jézus ezt válaszolta neki: „Magad mondtad! És mondom nektek: Ezentúl az Emberfiát a Hatalmas (Isten) jobbján látjátok ülni, és látni fogjátok őt eljönni az ég felhőin.” Erre a főpap megszaggatta a ruháját és így szólt: „Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Lám, most ti is hallottátok a káromlást. Hogyan ítélték?” Azok ezt válaszolták: „Bűnhődjék halállal!” Ezután szembeköpdösték, ököllel verték, mások pedig pofon ütötték, és kérdezték: „Prófétálj, Messiás, ki ütött meg téged?”

Mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem.

Eközben Péter kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgáló, és megszólította: „Te is a galileai Jézussal voltál!” De ő mindenki hallatára letagadta: „Nem tudom, mit beszélsz!” Amint a kapunál kifelé tartott, felismerte őt egy másik is, és így szólt az ott lévőkhöz: „Ez is a názáreti Jézussal volt!” Erre ő ismét tagadni kezdte, méghozzá esküvel, hogy: „Nem ismerem azt az embert!” Kis idő múltán az ott ácsorgók odamentek Péterhez, és így szóltak hozzá: „Közülük való vagy biztosan, elárul a kiejtésed is!” Most már esküdözni és átkozódni kezdett: „Nem ismerem azt az ember!” És azon nyomban megszólalt a kakas. Péternek ekkor eszébe jutottak Jézus szavai: „Mielőtt a kakas szól, háromszor is

megtagadsz engem.” Kiment, és odakint keserves sírásra fakadt.

Átadták őt Poncius Pilátus helytartónak.

Amikor reggel lett, a főpapok és a nép vénei meghozták a döntést Jézus ellen, hogy halállal büntetik őt. Megkötözték, azután elvezették és átadták Pilátus helytartónak.

Nem szabad a kincstárba tenni, mert vérdíj volt!

Amikor Júdás, az áruló látta, hogy (Jézust) elítélték, tettét megbánva visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. Ezt mondta nekik: „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el!” Azok így szóltak: „Mi közünk hozzá? Ez a te dolgod!” Ő erre az ezüstöket eldobta a templomban, azután elment s felakasztotta magát. A főpapok összeszedték a pénzt, de ezt mondták: „Nem szabad a templomkincstárba tenni, mert vérdíj volt!” Megtanácskozták a dolgot, azután megvették rajta a fazekas telkét az idegenek számára temetőnek. Ezért hívják azt a földet mindmáig Vérmezőnek.

Ekkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott: Fogták a harminc ezüstöt, a felbecsültnek árát; – Izrael fiai becsülték őt ennyire –, és odaadták a fazekas telkéért, amint az Úr megparancsolta nekem.

Te vagy-e a zsidók királya?

Közben Jézust a helytartó elé állították. A helytartó megkérdezte tőle: „Te vagy-e zsidók királya?” Jézus ezt felelte: „Magad mondtad!” S miközben a főpapok és a vének vádaskodtak ellene, ő nem szólt egy szót sem. Pilátus végül

megkérdezte: „Nem hallod, mi mindennel vádolnak?” Ő azonban neki sem válaszolt egyetlen szóval sem, és a helytartó nagyon csodálkozott ezen.

Szokásban volt, hogy az ünnep alkalmával a helytartó szabadon bocsát egyet a foglyok közül, akit a nép kíván. Volt akkor egy Barabás nevezetű, hírhedt rabjuk. Amikor összegyülekeztek, Pilátus megkérdezte: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül: Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak is neveznek?” Tudta ugyanis, hogy csak irigységből adták őt a kezébe.

Míg ott ült ítélőszékében, a felesége üzenetet küldött neki: „Ne avatkozz annak az igaznak a dolgába! Ma éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta!”

De a főpapok és a vének felbiztatták a népet, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el. Amikor tehát a helytartó feltette a kérdést: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül?”, ők ezt válaszolták: „Barabást!” Erre Pilátus megkérdezte: „És mit tegyek Jézussal, akit Krisztusnak neveznek?” Mindannyian ezt felelték: „Keresztre vele!” Ő újra kérdezte: „De hát mit követett el?” Mire azok még hangosabban kiáltották: „Keresztre vele!”

Pilátus látta, hogy semmire sem megy velük, sőt, csak fokozódik a zavargás. Ezért vizet hozatott, és a nép szeme láttára megmosta a kezét ezekkel a szavakkal: „Én ártatlan vagyok ennek az igaznak vére ontásában. Ez a ti dolgotok!” Erre az egész nép így kiáltott: „A vére rajtunk és a gyermekeinken!” Ekkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, és elrendelte a keresztre feszítést.

Üdvöz légy, zsidók királya!

A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, és köréje gyűjtötték az egész helyőrséget. Levetköztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből koronát fontak, és a fejére helyezték, a jobbjaiba pedig nádszálat nyomtak, azután térdet hajtva előtte így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” Közben leköpdösték, elvették tőle a nádat, és a fejét verték vele. Miután így csúfot űztek belőle, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruháiba, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.

Vele együtt két rablót is megfeszítettek.

Amint kifelé haladtak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel; őt kényszerítették, hogy vigye (Jézus) keresztjét. Végül odaértek arra a helyre, amelyet Golgotának, azaz Koponyák helyének hívnak. Itt épével kevert bort adtak neki. Ő megízlelte, de nem kért belőle. Azután keresztre feszítették. Sorsot vetve szétosztották egymás között a ruháit, majd letelepedtek ott, és őrizték. Feje fölé odaírták elítélésének okát: „Ez Jézus, a zsidók királya.” Ugyanakkor két rablót is keresztre feszítettek vele: az egyiket jobbról, a másikat balról.

Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

Akik arra jártak, káromolták őt, bólogattak a fejükkal és ezt mondták: „Le akartad rombolni a templomot, és harmadnapra fölépíteni? Szabadítsd hát meg önmagadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” Ugyanígy gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal és a vénekkel együtt: „Másokat megmentett, de magát nem

tudja megmenteni! Ha Izrael királya ő, hát jöjjön le most a keresztről, és hiszünk benne! Bízott az Istenben? Mentse meg őt most, ha akarja! Hiszen azt mondta: Az Isten Fia vagyok!” Ugyanígy gyalázták őt a vele megfeszített rablók is.

Éli, Éli, lámá szábáktáni?

Hat órától sötétség borult az egész földre kilenc óráig. Kilenc óra körül Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, Éli, lámá szábáktáni?, azaz: Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?” Az ott állók hallották ezt, és egyesek megjegyezték: „Ez Illést hívja!” Egyikük mindjárt odafutott, fogott egy ecetbe mártott szivacsot, rátűzte egy nádszálra, és inni adott neki. A többiek azonban ezt mondták: „Hadd lássuk, eljön- e Illés, hogy megszabadítsa?” Jézus pedig még egyszer hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

(Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.)

Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig. A föld megmozdult, a sziklák megrepedtek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Az ő feltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megrémültek, és így szóltak: „Ez valóban Isten Fia volt!”

Sok asszony is volt ott. Messziről figyelték mindazok, akik Galileától

kezdve követték őt és szolgáltak neki. Köztük volt Mária Magdolna, azután Mária, Jakab és József anyja, valamint Zebedeus fiainak az anyja.

József a saját, új sírboltjába helyezte Jézus testét.

Amikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is Jézus tanítványa volt. Bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus elrendelte, hogy adják át neki. József levette a testet, beburkolta tiszta lenvászonnal, és saját, sziklába vájt, új sírboltjába helyezte. A sír bejárata elé nagy követ gördített, és elment. Mária Magdolna és a másik Mária ott ültek a sírral szemben.

Van őrségeitek: őrizzétek ti, ahogy tudjátok!

Másnap, vagyis a készülétnap elmúltával a főpapok és a farizeusok összegyűltek Pilátus előtt, és így szóltak: „Úgy emlékszünk, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Harmadnapra feltámadok. Rendeld hát el, hogy harmadnapig őrizzék a sírt, nehogy odamenjenek tanítványai és ellopják, aztán így szóljanak a néphez: Feltámadt a halottak közül! Ez a csalás rosszabb lenne az előzőnél!” Pilátus azonban csak ennyit mondott: „Van őrségeitek: őrizzétek ti, ahogy tudjátok!” Erre azok elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírbolt elé.

Ezek az evangélium igéi.

Húsvét felé

(vö. Mt 21,1-11, Mt 26,14-27,66)

Közvetlenül húsvét előtt rendezni kell az érzéseinket.

Anyaszentegyházunk sürget bennünket, hogy ezt különösen tegyük meg ma, virágvasárnap. Ha nem élnénk rendkívüli időket, akkor ezen a vasárnapon

két evangéliumi szöveget olvasnánk: az egyik Jézus Jeruzsálembe való dicsőséges bevonulásáról szól, míg a szentmisében a passiót, Urunk szenvedésének a történetét hallhatnánk. Így **a kiáltás összekapcsolja Jézus bevonulását a szent városba és a haláláért a kereszten Jeruzsálem határában.**

Mindkét bibliai jelenetben, amely Jeruzsálem körül forog, az utcai tömeg nagy érzelmekkel reagál Jézusra. Az először euforikusan mondják: *„Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!”* Nem sokkal később a hangulat megváltozik. Az emberek gyűlölettel kiabálták: *„Keresztre vele!”*

Jézus néhány követője a tömegben volt. De voltak olyan ellenségei is, akik kisebbségben voltak. A legtöbb ember nem ismerte Jézust. Nem tudták, hogy miről van szó. Egyszerűen csak sikoltoztak, amint a szóvivők megjelentek.

Hasadás: az emberi tapasztalatok / emberi tapasztalataim

Valószínűleg mindig is létezett a hangulat és a véleményformálás. **A hatalmas elvárások, amelyeknek senki sem felel meg, elkerülhetetlenül csalódásokat okoznak nekünk. A dicséret hibává válik, az öröm utálattá, a tiszteletet megvetik. Az emberek megosztottak voltak. Nem a sokaság, a termékeny**

sokféleség az, amely meghatározza a képet. A polaritás, az ellentmondás, a nézeteltérés és a konfrontáció az, amely ezekben a napokban meghatározta Jeruzsálemet. - Akkoriban nem csak ilyen volt! Ez a mai napig így van! Jeruzsálem népe kép az egész emberiség számára. A szent város az emberi konfliktusokat tükrözi.

Virágvasárnap szembesít bennünket ezzel a valósággal, amely az életünket is befolyásolja. És nem a partizánságról szól. Arról szól, hogy pozicionálja, beállítja magát. Általában nem vagyunk sikoltozó nyakú emberek, akik a szélsőségekben keresik az üdvösséget. Sajnos, **hívóként**,

egyre inkább azon emberek közé tartozunk, akiknek nincs véleményük, és akik nem tudják mit kell ma egy katolikusként gondolnia. Ez semmiképpen sem vád! Mennyi politikai és társadalmi véleményt és irányzatot érintünk ma? **Sok dolog** vonzónak és ésszerűnek tűnik. De akkor észrevesszük, hogy az egyik vagy a másik végülis ellentmond a hitünknek. Hívóként gyakran megtévesztetnek, meghasadtnak érezzük magunkat, oda-vissza dobva mindazt, amit ma is gondolunk, amit ma is teszünk és amit a hit ma is parancsol. És ezt a zavart **egészén megtapasztaljuk az Egyházban is**. Régóta érezteti magát, hogy különböző feltételezett táborokra oszlik a “jobb” és a “bal”, a “progresszív” és a “konzervatív”, a “modern” és a “tradicionális” vélemények, irányzatok miatt.

Megkérdezhetem magamtól, hogy hogyan lehet ez a helyzet. Gyakran még mindig úgy érzem, hogy túl magabiztosak vagyunk a hitünkben. Akár be tudjuk magunknak ismerni, akár nem, mint akkor - kétezer évvel ezelőtt -, úgy most is megosztottságot tapasztalunk, amelyben Isten kinyilatkoztatja magát. **A megosztottság a kiindulási pont, amelynek a szenvedés, a keresztség és a feltámadás révén egységre kell vezetni az Istennel.**

Egység: a húsvéti út / a saját húsvéti utam

A nagy hét, amely virágvasárnapkal kezdődik, a húsvéti útra vezet bennünket. **A megosztottság tapasztalatai Jézus iskolájában legyőzhetőek. Úton tart bennünket.**

Virágvasárnap megemlékezik Jézus Jeruzsálembe való bevonulásáról: a Messiás

egyszerűen egy szamár hátán jön. **Isten Fia nem kelt zavart. Nincs benne semmi különös. Isten mindennapnak mutatja magát. Erre kell gondolnunk.**

Nagycsütörtök megemlékezik az utolsó vacsoráról: Jézus ételmet biztosít tanítványainak. Küldetése, hogy a hívők között maradjon Testében és Vérében. Az **Eucharishtiában** Jézus mindenkor elérhető. **Jézus önátadása életprogrammá válik minden krisztushívő számára. A szentmise ünneplése így a hitből alternatív erőforrássá válik az életünkben.**

Nagypéntek a **keresztre** összpontosít: Isten Fia türelmesen elszenvedi az erőszakmentes letartóztatást, az igazságtalan ítéletet, a kimondhatatlan szenvedést és az erőszakos halált. Isten áll a teremtés középpontjában. **A szenvedésben, a passióban megoszt minden elképzelhető emberi sorsot. Isten megtalálható az emberi élet minden szakadékában. Isten mindig közel áll hozzánk.**

Húsvét megünnepli **Jézus feltámadását**. Isten áttör minden emberi határt. Nincs többé szakadék az idő és az

örökkévalóság, a halál és az élet között. Az Istennel való egység számít, egyszer és mindenkor. Ez **az új életfilozófia: Istennel, egymással, a teremtéssel és önmagunkban egységben lenni.**

Húsvét: megváltás / az én megváltásom

Nem elég, hogy ragaszkodjunk ahhoz az éljenző tömeghez, amely virágvasárnap Istent dicséri. Nagypéntek sajnálása ugyanúgy elégtelen. Nagyhét kezdete kihívást jelent a számunkra, hogy megszervezzük vallási érzékeinket. **Tisztában kell lennem, hogy a húsvét minden: miattam és hitem miatt, az Isten “ügye” iránti lelkesedésem miatt, az istenbe vetett bizalmaim és kétségeim miatt, az emberi szeretetem és**

reményem miatt, a hamis önbizalmam és büntudatom miatt, minden, amihez életemben Isten segítsége kell még.

Erdő Péter bíboros imája a járvány idején:

Mindenható Urunk, atyáink Istene!

Hálát adunk neked a világért, amelyben lehetővé tetted az emberiség életét. Hálát adunk

a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk

azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk.

Köszönjük, hogy egyénileg és közösségben is harcolhatunk megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnek minket, amelyek ellen a magunk erejéből teljesen biztos védelmet még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezében van az életünk.

Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány ellenszerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljutását a rászorulókhhoz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggódó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk!

Szentháromság, Egy Isten, irgalmazz nekünk!

Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk!

Ámen.